

Székelykeve. Kis közösségünk legdélibb végvára. Az új esztendő legelején járunk. Az elszigeteltség, a szórványmagyarság sorsában osztozó falu az Újvidéki Színház társulatát köszönti. Az előadásra az iskola épületében kerül sor. A tornateremben állítják fel a színpadot, a közönség a lelátón foglal helyet, mert hát a színhely inkább sportrendezvények megtartására készült.

A zsúfolásig megtelt lelátó közönsége az előadás végén szünni nem akaró tapssal köszönti a színészeket. A háborús, viharos időben, amelyben élünk, nem sok alkalom adódik ilyen bensőséges, megható találkozásokra.

Lassan szedelőzködünk. Az iskola igazgatója jön oda hozzám. Látom, zavarban van. Mondani akar valamit, de valahogy nem találja a szavakat. – Nem tudom, hogyan is köszönjem meg ezt a mai estét – kezdi végül őszinte megilletődéssel. – Nekünk nagyon sokat jelentett az, hogy itt voltak, hogy egy kis időre velünk voltak. El kell még mondanom – folytatta csendesen az igazgató –, hogy mi ma este több mint kétszáz tojást gyűjtöttünk be, ugyanis a nézők belépődíj fejében néhány tojást hoztak magukkal, merthogy az embereknek pénze itt nincs! S most azt szeretném megkérdezni, hogy elfogadják-e, hogy nem sértem-e meg színészeinket, a színházat ezzel a mi nagyon-nagyon szerény ajándékunkkal?!

Hallgatok. Melegséget érzek a szívem körül. Az igazgató szavai a színház, a színészek iránti mélységes ragaszkodást, szeretetet érzékeltetik. S ez nagyon jólesik. A válasszal persze késem. Valami nagyon szépet szeretnék mondani, de végül is csak annyira futja az erőmből, hogy köszönetet mondjak a csodálatos estéért, az embert felemelő, megtartó pillanatokért, amelyeket innen, ebből a világtól elzárt kis faluból magunkkal viszünk. S a kosarat sem hagytuk ott a több mint kétszáz tojással!

Jó néhány évvel később, amikor magyarországi kollégáimnak elmondtam, hogy azokban a kegyetlenül nehéz esztendőkből milyen körülmények között működött a színház, hitetlenkedve néztek rám, s valószínűleg azt gondolták, hogy csak a képzelet szüleménye mindaz, amit tőlem hallottak. Meggyőzni igazamról senkit sem akartam. Akik nem éltek meg azokat az esztendőket, azok eseményeit és történéseit, azoknak hiába is magyaráznám a dolgokat.

Hét Nap, 2002. augusztus 21. 16.